

T

Ä

H

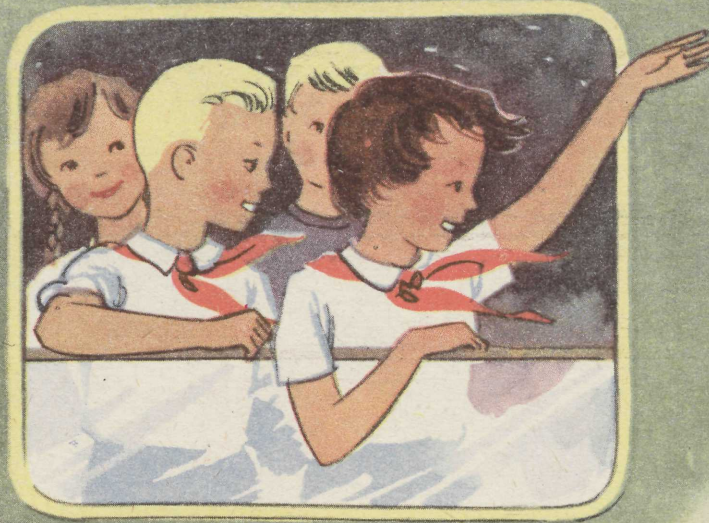
E K

E

NR.10
1960

ÜLELIIDULISE LENINLIKU KOMMUNISTLIKU NOORSOÜHINGU 42. AASTAPAEVAL HÜÜAVAD KÖIK «TÄHEKESE» LUGEJAD KOMMUNISTLIKELE NOORTELE: «TERVIST! TERVIST! TERVIST!»

TALLINN - RIIA

VAGUN *kingituseks*

Tallinna Masinaehitustehase see tsehh, kus töötab kommunistlik noor Elmar Kipper, on suur ja avar. See on ka loomulik, sest siin ehitatakse raudteevaguneid. Hoone katus on klaasist, põrandal aga jooksevad raudteerööpad. Neil seisavadki vagunid: ühed sõiduvalmis, uhked oma uhiuues värvi-kuues, teised alles ehitamisel.

Päev läbi surisevad tehhis elektrimootorid, pauguvad automaathaamid ja säravad keevitusaparaadi sinakad leegid — brigaad on agarasti ametis. Kokku on siin seitseteist noort töömeest, kellest

mitmed pole veel kahekümneaastasedki. Palju rohkem ei ole aastaid ka brigadir Elmar Kipperil, kuid oskusi on tal mitme mehe eest. Kümned ja kümned vagunid on käinud läbi Elmar Kiperi käe alt.

Nii mõnelegi neist on maali- tud silt «Lastele».

Ka sel kevadel valmistas Elmar Kiperi brigaad ühe vaguni lastele, seekord — kingituseks! See oli aga erinev vagun.

Asi algas nii. Ühel lõuna- vaheajal rääkis brigadir mees- tele:

«Lapsed tahavad sõita Riiga ekskursioonile. Sõiduraha aga on neil napilt.»

Töökaaslased teadsid, mis- suguseid lapsi Elmar Kipper mõtles — Tallinna 17. Kes- kooli pioneerimaleva 6. rühma pioneere. Selles rühmas on nende brigadir olnud juba kaks aastat rühmajuhiks. Terve brigaad tunneb hästi neid pioneere. Sageli käivad lapsed tehases. Möödunud suvel aga viisid brigaadi kom- munistlikud noored 6. rühma pioneerid tehase autobussiga Muhu- ja Saaremaale mat- kale.

«Aitame pioneere! Tingi- mata!» oli nüüdki brigaadi ühine otsus.

Sel päeval ei lahkunud pärast tööd keegi tehast. Mürtsusid edasi automaat- haamid, särvisid keevitus- aparaadi leegid. Kommunist- likud noored otsustasid ehi- tada oma vabast ajast ühe vagun-elamu, saadud töötasu aga kinkida pioneeridele, et nad saaksid Riiga sõita.

Paul Haavaaks

See oli suur kingitus. Vagun-elamu ehitamine pole sugugi lihtne töö. See omapärane vagun peab olema vastupidav, samal ajal ka mugav ning soe. Läheb ju vagunite teekond kaugele põhja — Siberi taigasse. Seal hakkavad nendes elama uute raudteede ehitajad.

Tavaliselt valmistab Elmar Kipperit brigaad ühe kuu jooksul seitseteist vagun-elamut. Sel kevadkuul aga valmis neid kaheksateist. Ja see viimane oligi kingitus lastele — Tallinna 17. Keskkooli pioneeridele, kes koos oma rühmajuhiga sõitsid toredale ekskursioonile.

Pioneerid peavad oma sõpru — kommunistlike noori tehases alati mees. Ühegi brigaadi töömehe sünnipäeva ei unustata. Kirjakandja viib igale sünnipäevalapsele kümneid õnnesoovikaarte. Elmar Kipperit aga tervitatakse lilledega. Kuid on veel üks päev aastas, millal pioneerid oma sõpru tervitavad: see on 29. oktoober — kommunistliku noorsooühingu aastapäev.

J. SAAR

«Nad on küläs... Aga kellel? Küllap lahkel Liisi-tädil? Vanalelles? Või on sellel naabri kahupäisel Kädil?»

«Nii see ongi, nii see ongi — Kädi pool nad käivad tihti. Üheskoos nad tegid rongi, sõitsid mööda metsasihti.»

«Kuhu kanti, kuhu suunda — Raplasse või Raasikusse?»

«Sihka-sahka, sõitsid saarde, kihka-kahka, kaasikusse.»

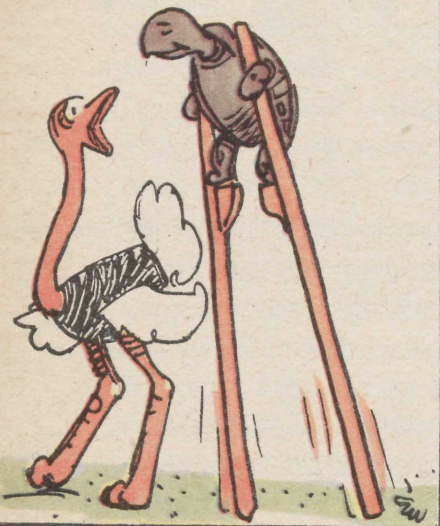
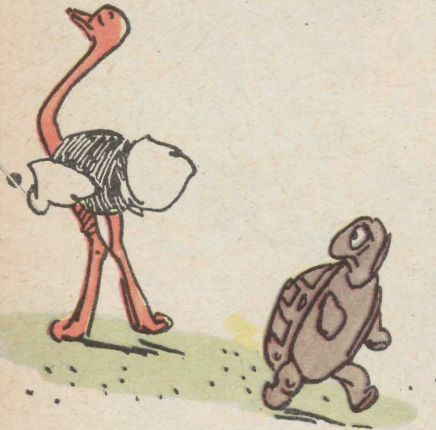
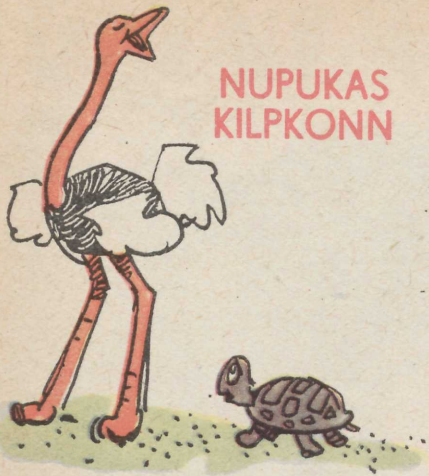
«Miks siis sinna? Miks küll minna kodust ära? Mis siin viga? Parem oleks läinud linna, sõitnud linna... lennukiga.»

«Õige varsti, õige varsti! Eks nad kõrguseski harju... Aga praegu — marjaaegu — külastavad pohlamarju.»

V. TOLLI illustratsioon

NUPUKAS
KILPKONN

E. VALTERI joonistus

E. KUUS

RUKKIRÄÄK

«Rääk lääb, rääk lääb!» kostis rohust. See oli rukki-rääk.

«Kuhu sa siis lähed?» pärisid teised linnud.

«Talve eest pakku — soojale maale.»

«Kus jutt! Sinna on meiegi jaoks kole pikk tee, aga sinu tiivad on hoopis kehvad.»

Tõsi, räägu tiibadest polnud asja. Ometi mõtles ta: «Aga kui ikkagi minema pistan ja jalgsi kibedasti kõnnin?»

Heade tiibade valdajad tegid nädala proovilende, kuu jooksul kogunesid. Viimaks asusid nad reisile: pääsukesed parves, haned üksteise taga reas, pardid kõrvuti rivis, kured uhkelt kolmnurgas.

Varsti lendajad väsisid. Pardid laskusid Ungari järvedele, haned Itaalia rannikule, kured teisele poole Vahemerde Niiluse jõe kallastele. Pääsukesed, jõudnud ainukestena Kesk-Aafrikasse, kus päike on pealae kohal ja inimesed puha neegrid, istusid palmi otsa ja hüüdsid:

«Vidi-ridi-vedi-reedi, pääsust kaugemale ei lähe keegi!»

Ent palmi alt rohust kostis:

«Rääk lääb, rääk lääb!»

Rääk oli siin ja astus veelgi edasi.

A. VENDERi illustratsioon

Mispärast on igaiühel terake tarkust

GAANA
MUINASJUTT

AAFRIKA ON UKS VIIEST MAAILMA-
JAOST. SEAL ELAVAD NEEGRID. PALJU,
PALJU AASTAID ON NAD PIDANUD
ORJAMA VALGEID RAHAMEHI. NUUD ON
NEED AJAD MÕODAS. AAFRIKA RAHVAD
NÕUAVAD ENDALE VABADUST. JA NII
ON AAFRIKASSE TEKKINUD PALJU ISE-
SEISVAID RIIKE. UKS NENDEST KANNAB
NIME GAANA VABARIIK.

Ämblikuisa Anansi luges ennast ülitargaks. Ta teadis, kuidas ehitatakse sildu, tehakse kangrutoid, kuidas peetakse jahti. Kuid ta ei jaganud oma teadmisi ja tarkusi mitte kellegagi.

Ükskord aga otsustas ämblik, et on vaja kokku koguda kogu maailma tarkus, peita see savikruusi ja mitte kellelegi näidata.

Kaua-kaua hulkus Anansi mööda maailma ja kogus tarkuseterakesi. Kui aga kruus oli tarkusest ääreni, otsustas ta selle ära peita kõige kõrgema puu latva.

Kruusi kõvasti vastu kõhtu surudes hakkas ämblik puu otsa ronima. Väga raske oli ronida: kruus oli tülikas, kuidagi ei saanud mugavalt haarata puutüvest. Iga hetk võis ämblik lennata alla.

Ämbliku pisike poeg Intikuma jälgis silmadega Anansi tegevust, ei suutnud enam vaikida ja hüüdis:

„Ma näen, sul pole mõnus ronida, isa! Aseta kruus seljale, siis on hoopis kergem!”

Anansi kuulas poega, pani kandami seljale. Kõik ämbliku jäsemed vabanesid ja kiiresti jooksis ta kruusiga puulatva.

Korraga ämblik peatus ja vaatás hämmastunult poega.

„Mis see siis on?” mõtles Anansi. „Ma kogusin terve kruusitäie tarkust, ise aga ei olnud võimeline taipama, kuidas kergema väevaga ronida kandamiga puu otsa!”

Anansi vihastus ja vihahoos viitaski kruusi alla maa peale. Kruusist jäid järele vaid killud. Ämbliku poolt kogutud ning kruusi talletatud tarkus aga lendas laiali iga ilmakaare poole.

Inimesed jooksid juurde, igaüks neist tõstis üles terakese.

H. JÕERÜÜDI illustatsioon

Sellepärast polegi tarkus ühes inimeses. Igaühel on midagi tarkusest, kas või õige pisike terake. Kui aga kohtate rumalat inimest, tähendab, et ta ei viitsinud minna sinna, kus purunes kruus.

KUIDAS ÕPPIMINE ALJOŠAT TÕUTAS

S. Baruzdin

Aljoša sai seitsmeaastaseks. Ta läks kooli, et õppida nagu kord ja kohus lugema ning kirjutama.

Kooliaasta ei olnud veel lõppenud, kevad hakkas alles vaevalt-vaevalt talvest läbi murdma, kuid Aljošal olid juba lugemine, kirjutamine ja arvutamine selged. Ta võis lugeda raamatut kui see oli trükitud suurte tähtedega, väikseid kirju kirjutada, numbreid maalida.

Kord, kui ta tunni ajal aknast välja vaatas, paistis päike talle otse näkku. Aljoša krimpsutas oma ninanõpsi, mis punetas nagu paradiisiõun. Korraga tundis Aljoša, et õppimine on teda ära tüüdanud. Lugeda ta oskab, kirjutada samuti. Numbreid tunneb ka. Mis siis veel? Tõusis pingist, võttis portfelli ja läks ukse poole.

Õpetaja: „Kuhu nüüd?“

Aljoša: „Kuju! Head aega!“ Ja läks.

Kodus seletas emale:

„Enam ma kooli ei lähe!“

„Mis sa siis nüüd tegema hakkad?“

„Töötama.“

„Mis moodi?“

„Nagu sina,“ vastas Aljoša.
(Aljoša ema oli arst.)

„See on sinu käes lihtne asi,“ arvas ema. „Võta ja kirjuta retsept haigetele, kellel on kopsupõletik!“

Ja ema andis Aljošale paberilehe, millele retsepte kirjutatakse.

„Aga kuidas seda kirjutada? Missugust rohtu on vaja?“ küsis Aljoša. „Tuleb kirjutada ladina keeles,“ ütles ema. „Kuid missugust rohtu, seda pead sa ise teadma. Sa oled ju arst.“

Aljoša istus, paber ees, mõtles ja rääkis:

„Mulle see töö väga ei meeldigi. Ma parem hakkan isa moodi töötama.“ Aljoša isa aga oli meistriks selles tehases, kus „Moskvitše“ tehakse. „Väga hea,“ oli isa nõus. „Hakkame siis koos töötama. Alustame kõige lihtsamast.“

Ta võttis paberirulli, keris selle lahti ja ütles: „See on uue masina joonis. Siin on mõned vead sees. Vaata järele ja ütle mulle.“

Aljoša vaatas joonist. Kuid seal ei olnud mingit masinat, vaid hoopis midagi segast: sigri-migri jooned, nooled, numbrid.

Mine võta kinni, mis need on!

„Sellest ma ei saa aru,“ tähendas Aljoša.

„Siis ma töötan üksi, sina aga puhka,“ ütles isa. Ta kummardus töö kohale, nagu tõsine, mõtlik.

„Isa, miks su näol kriipsud on?“ küsis Aljoša.

„Need ei ole kriipsud, vaid kortsud,“ vastas isa.

„Miks?“

„Sellepärast et ma olen palju õppinud, võidelnud, palju töötanud,“ vastas isa. „Ainult loodritel on nahk sile.“

Siis Aljoša mõtles ja ütles:

„Homme ma lähen jälle kooli.“

M. KERNUMEHE illustratsioonid

K. MURAKAS

TRAKTORIST

Traktoriga tra-ta-ta
tahab Andi tötata,
sest kolhoosi põllumaad
liivakastis ootavad.

Sõbrad hõikavad ju ees:
„Hoogu juurde, künnimees!“

Triikraud, mis tal traktoriks,
äkki tõrgub. Ei tea miks?
Luksub, puksub: pot-pot-pots –
suss!... Ja ongi sõidul ots.

Andi mõtleb: ega see
mehe tuju riku veel.

Isa haamri, tangid ja
nutrivõtmed võtab ta.
Vilet lüües toksib, seab –
poiss remondiasja teab!...

Pea kõik korras – tra-ta-ta
hoogsalt kündi algab ta.

Esmaspäeva hommikul
aga juhtub lugu hull.
Isa pilk on väga range –
otsib nutrivõtmeid, tange...

Eks need väike traktorist
liivakasti jätnud vist!

Olen alles väikemees,
siiski juba kalamees.
Vudisin kord järvele
suuremate järele.

Õngenöör ja ussitops
olid taskus – kuid, mis lops!
Puudus ritv... Nii pidin ma
suurtelt abi paluma.

Lepast ridva löikas vend –
kiitis ise meistriks end.
Sööda seadmist näitas ka.
Nüüd võis püük siis alata.

Õnge vaevalt vette sain,
kui ju näkkas... kartsin: hai!...
Siuh!... Ja oligi siis maal
minu esimene „vaal“...

Kui meil kojuminek ees,
selgus päeva kangem mees.
Kolme kalaga mu vend
pidas juba võitjaks end.

Siis ma mättalt omad tõin,
rinna tähtsalt ette lõin:
tahtsin seitsme kalaga
kõiki üle trumbata.

Kuid mu kallist saaki nad
irvitasid – kadedad!
Kiitsid oma haugisid –
pilkasid mu maimusid.

Maim kas pole kala siis,
et nad kõik neid naersid nii?...
Kodus asjatundjalt ma
otsustasin küsida.

„Maim on kala – maitsev, hea!“
kiitis lints, kes asja teab.
Saagist kõhu puntsu sõi,
täna des siis nurru löi.

„Ma tahaksin kooli!“,
ütleb nukralt väike poiss.

Mis tal viga on, miks ta siis ei lähe kooli? Kas ta on haige? Või on ta veel liiga noor?

Ei, see poiss ei ole haige ja vanust on tal kooliskäimiseks ka küllalt: ta on juba kaheteistkümneaastane. Aga siiski pole ta veel kordagi koolis olnud. Selle asemel püüab ta iga päev merest kalu ja viib neid turule müüa. Ja seda ei tee ta lõbu pärast, vaid selleks, et teenida natukegi raha söögi ostmiseks. Selle poisi nimi on Vincenzo Egizio¹ ja ta elab kaugel, kaugel maal — Itaalias.

Ega ainult Vincenzo ela nii. Selliseid vaeseid lapsi on Itaalias väga palju. Ja mitte ainult Itaalias, vaid ka mujal, kus on pere-meesteks rikkad, kes elavad lihtsate inimeste töövaevast.

See juhtus ühes Alžeeria sadamalinnas. Alžeeria on meist veelgi kaugemal kui Itaalia. Üks nõukogude meremees läks seal oma laevalt maale. Meremehe juurde tormas kohe väike poisike, kükitas tema ette maha ja tahtis tal

hakata saapaid viksima. Meremehele hakkas kahju väikesest poisist, kes oli näljast väga-väga kõhn ja kellel oli seljas vaid mingisugune riideräbal. Ta tahtis poisi üles tõsta. See aga küsis hirmunud häälel: «Kas härral on siis mõnest sendist kahju? Kui ma veel natuke raha teeniksin, siis saaksin osta

suure tüki leiba. Ma ei ole enam ammu midagi sünnud!»

Meie meremees ostis väikesele poisile süüa ja nad said sõpradeks. Siis poiss usaldaski meremehele oma suure saladuse: tema unistuseks on osta endale püksid. Ta on alati kandnud mingeid vanu räbalaid, pükse pole tal ku-

H. HIIBUSE illustratsioonid

nagi olnud. Kogu see vähene raha, mis ta saapaviksimisega teenib, kulub leivaostmiseks. Ja mõnikord ei jätku tal raha sellekski. Koolist aga ei teadnud see vaene poiss üldse midagi.

Sul on seda kõike kindlasti võõras kuulda. Oled ju sina harjunud hoopis teistsuguse eluga. Sul ei tule mõttesegi, et peaksid kooli minemata jätma ja selle asemel hakkama tänaval võõraste inimeste saapaid viksimise või turul kalu müüma. Sa käid rahulikult lasteaias või koolis ja sul ei pruugi muret tunda, mida selga panna ja mida süüa. Sul on kõike küllalt.

Ent oled sa kunagi mõelnud, miks on sinu elu hoopis teistsugune? Miks sina elad muretult, rõõmsalt? Aga sellepärast, et sinu kodu on Nõukogude Liidus, niisugusel maal, kus tehaste, vabrikute, metsade, maa ja kõige muu peremeheks on rahvas ise. Nii on meil kõik inimesed ühtemoodi rikkad.

Vincenzo Egizio ja teised tema- taolised aga elavad kapitalistlikes riikides, kus tööinimestel tuleb väheste tasu eest peremehe orjata.

¹ Loe: vintšentso edžitsio.

V
I
H
M

KUNAGI AMMU-AMMU ELAS MAAILMAS ÜKS VANA NAINE. TAL OLI KAKS POEGA. VANEM POEG OLI VÄRVAL, TA VÄRVIS LÕUENDIT, AGA NOOREM MEISTERDAS VIHMAVARIE.

KUI SADAS VIHMA, OLII EMA VANEMA POJA PÄRAST MURES: „KOGU AEG KALLABI!“ KURVASTAS TA. „MU VANEM POEG EI SAA VÄRVI TUD LÕUENDIT KUIVATADA. NIISUGUNE ELU POLE MIDAGI VÄÄRT!“

KUI ILM SELGINES, HAKKAS EMA MURETSEMA JÄLLE NOOREMA POJA PÄRAST:

„KOGU AEG PAISTAB PÄIKE! NII EI SAA MU NOOREM POEG ÜHTEGI VIHMAVARJU MÜÜA. KUIDAGI EI VEA.“

EMA OLII ÖNNETU NII VIHMASEL KUI KA ILUSAL PÄEVAL. JA VÄRSTI EI SAANUD TA ENAM MURE PÄRAST SÜÜA EGA MAGADA.

ÜKSKORD ÜTLES TALLE NAABER: „ILMAD ON IKKA NII, ET VAHEL ON SELGE, VAHEL SAJAB VIHMA. TASUB SUL SELLEPÄRAST SIIS MURETSEDA!“

SELLEST AJAST SAADIK RÕÖMUSTAS EMA VIHMA AJAL: „KÜLL ON HEA ILM! MU NOOREM POEG MÜÜB NÜÜD KÕIK OMA VIHMAVARJUD ÄRA!“

AGA KUI PÄIKE PAISTIS, OLII TA JÄLLE RÕÖMUS: „OH KUI HEA! MU VANEMAL POJAL KUIVAVAD NÜÜD LÕUENDID ÄRA.“ JA ELU LÄKS RAHULIKULT EDASI.

ja
P
Ä
I
K
E

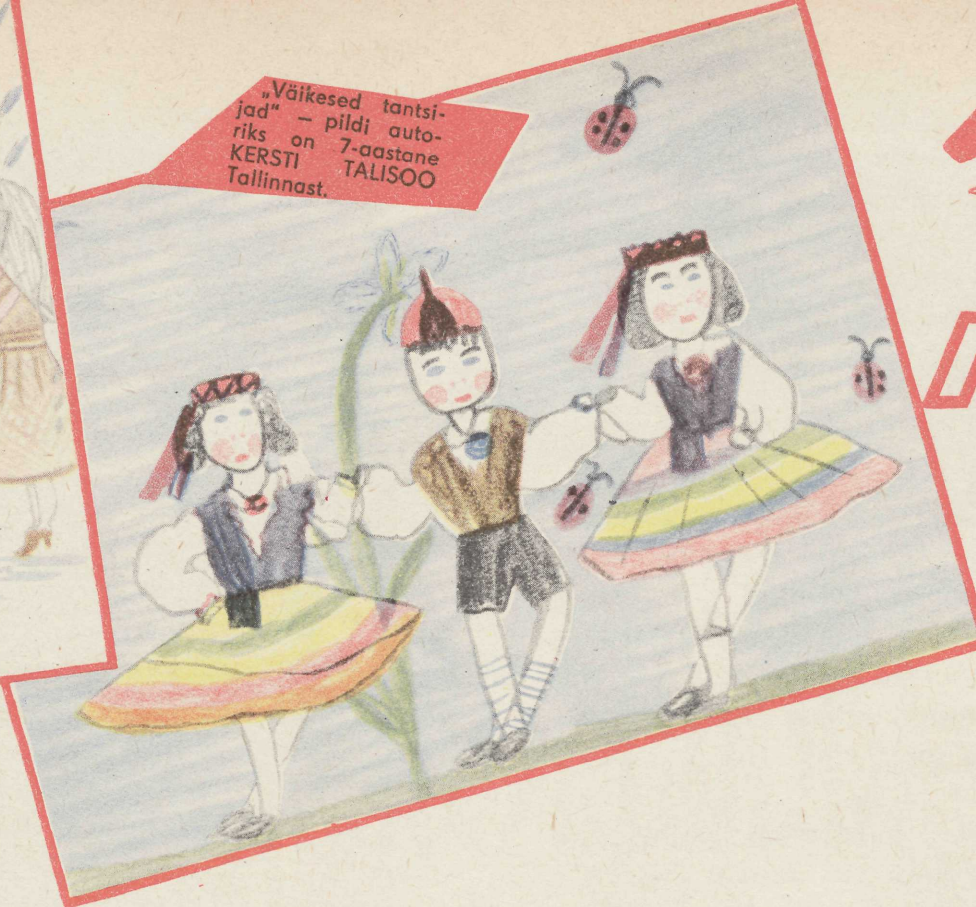

LAULUPIDU vihmas.

See pilt kujutab üldlaulupeo rongkäiku vihmajärgselt. Pildi joonistas Abja Keskkooli IV klassi pioneer MARJA SOO. Marja on ajakirja „Pioneer“ tubli kirjasatja, kuid selle pildi saatis ta „Tähekesele“.

„Väikesed tantsijad“ – pildi autoriks on 7-aastane KERSTI TALISOO Tallinnast.

TEEME LÄHTI POSTI

Jähelepanu, TEEMÄRK!

Andresel olid kõige teravamad silmad. Tema märkas esimesena hõbekuuse all väikest käbidest ruudukest ja selle keskel number ühte.

Rüsinäl söötsid lapsed teemärgi juurde.

Heledapäine pioneerirätikuga tüdruk, kes targu oktoobrilastest veidi tagapool oli astunud, peatus ootavalt. Kas ta hoolealused mäletavad veel, mida ta neile oli jutustanud teemärgidest?

Mäletasid!

„See tähendab, et siin on kiri!“ kilkas Andres.

Tõepoolest, seal oli kiri... Marju leidis selle kännu-prao vahelt.

Aga kirja sisu paistis esimesel pilgul üpris veider.

„Neitsi istub mäel, neli põlle ees.“

Miks pidi ühel neitsil olema ees neli põlle? Ja kus mäel ta siis istus?

Teise klassi parim arvutaja Priidik teadis:

„See pole niisama kiri, see on mõistatus. Ja neitsi nelja põllega tähendab tuulikut.“

Nõnda said maastikumängust osavõtjad teada, kuhu järgmisena tuli minna – koolimaja pargi taga väikesel mäenukil tiibu sirutava vana tuuleveski juurde.

Tuuliku kõrval lebava veskikivi südamikuõnsuses

oli teine kiri peidus:

„Kuulake ja arvake, missugused linnud laulavad oja ääres lepikus!“

Oja keerutas siinsamas mäekingi all. Juba enne, kui lastesalk ta kallastele jõudis, kostis pajupõõsast laksutamist: „Laisk-laisk, laisk-laisk! Poiss-poiss-poiss! Vili-vüüt! Do-düüt!“

„See on ööbik,“ teadis Andres.

„Aga minu kohta tema laul küll ei käi!“

Muidugi, Andrese kohta ööbiku laul ei käinud! Tema, olid tunnistusel älati ainult viied. Ja ka teiste oktoobrilaste kohta ei käinud. Nemad olid kõik virgad poisid ja tüdrukud.

Vaevalt jõudis ööbik oma loo lõpetada, kui sealt samast põõsast huigati:

„Vaak, vaak, kus Jaak, kus Jaak?“

6-aastane TÖNU PÄEV Tallinnast oli suvel maal. Seal sai ta traktoristiga sõbraks. Nüüd joonistas Tõnu pildi sellest, kuidas traktorist läheb põllule tööle.

Tähtis sünnipäev

24. juulil oli minu sünnipäev. Sünnipäev oli väga tore. Mulle kingiti palju ilusaid asju.

Kuid kõige toredam oli see, et ma sain seitse aastat vanaks. Sellega tõusin koolilapse seisusesse. Nii oli see minu kõige tähtsam sünnipäev.

IMBI SANNAMEES
Tartust

PAUNA!

Selle pildi joonistas 3-aastane TIINA VIJA Tartust.

Tallinna 27. 7-klassilise Kooli III klassi oktoobrilaps Mare Purde kirjutab vabal ajal luuletusi ja jutukesi, Tal on neid juba üsna palju. Kõik lood on ta ilusti kokku köitnud ja nendele toredad pildid juurde joonistanud. „Tähekeses“ avaldame Mare omaloomingust luuletuse „Vennad“ ja jutukese „Kapsapea“.

VENNAD

TOAST ON KUULDA HIRMSAT KÄRA. ALLU PAKSUKI KUI PALL,
MINE LAHUTA NÄÄRAI. TEMA KÄES ON JÄNES HALL.
VENNAD JÄLLE KAKLEVAD. VUSSA, VUSSA, AH SA MAIT,
HIRMSAL KOMBEL KISKLEVAD. MIS SA KARJUD, JÄÄ KORD VAIT!

KAPSAPEA

Elas kord kapsapea. Tal oli naine ja kümme last. Nad kõik elasid suures sõbruses. Kord läks üks kapsapea laps, nimega Roheline, jalutama ega tulnud enam tagasi. Kapsapea sai aru, et Rohelisest tehti suppi.

Mina olin seal, sain oma osa kätte ja ruttu koju, et kõik kirja panna! Kui sa hästi ruttu lähed, võid sinagi oma jao saada.

„Va varese mait!“ kurjustas Marju ja lõi käsi kokku. Aga põõsast ei tõusnud tibupoegade rõõvlit ühtigi õhku. Ainult okste vahel vilksatas punane kaelarätt ja kaval poisinägu.

Kolmas laulja ajas hoopis viisita läbi. Tema kädistas ja sädistas, ning sellest sädistamisest võis umbes niimoodi aru saada:

„Vidrik, Vidrik, Vidrik!
Kirsid, kirsid, kirsid!
Siit saab, siit saab,
vurr!“

Kas sina tead, missugune sulekera niimoodi oma sõpru kutsub?

Andres, Marju, Priidik ja kõik teised oktoobrilapsed teadsid. See andis neile õiguse edasi minna.

Küll oli põnev kõndida, kui iga teekäänaku taga

ELMO PLOOM

Külalapsed olid head. Alati, kui Miku oli üks kodus, tulid nad mängima tema õuele. Nii oli seekordki, kui tädid Maret tõi Mikule kingituseks suure plekk-kausi täie vurrimett. Kuid Miku ei tahtnud mett jagada oma mängusõpradega. Ta võttis kausi ja läks tuppä.

Toas hakkas ta suure suuga mett sööma, kuid juba varsti sai tal sellest magusast kraamist isu otsa.

„Mida teha ülejäänud meega?“ mõtles poiss.

Ta otsustas viia meekausi aeda vaarikapöösastesse. Seal oli pirakas raudkivi ja sellele ta upitaski kausi.

Siis istus Miku trepile. Vaatles valgeid põuapilvi sinises taevas, loopis kruusakivikestega märki, kires kukega võidu... Mida kauem aga ta üksi istus, seda igavam tal hakkas.

Järsku turgatas tal pähe: „Mis siis, kui mõni loom läheb mee kallale?“

Miku tõttas vaarikatesse. Aga oh õnnetust! Ta ei pääsenud meekausile lähedalegi. Selle kohal tiirlesid pilvena mesilased.

Nutuvirinaga jooksis Miku aasale, kuhu olid läinud teised lapsed. „Ai-ai, aidake! Mesilased varastavad minu mee ära!“ hüüdis ta neile.

Lapsed tahtsid kangesti näha, kuidas mesilased mett varastavad. Nii jooksidki kõik Miku aeda. Pisike Mall aga hüüdis:

„Paras sulle, Miku-kitsipung!“

Kuid Anni arvas, et hädasolijat peab aitama. Tema vanemad pidasid mesilasi ja sellepärast ta teadis, mis tuleb teha. Tüdruk tõi ämbriga vett ja hakkas mesilasi vaarikavartest vihaga puitsima. Lapsed aga kükitasid pöösastes ja jälgisid hinge kinni pidades, kuidas Anni mesilastega hakkama sai.

Oh kui kurjasti nüüd mesilased sumisesid! Aga ennäe, varsti oli viimane kui üks neist kivi juurest kadunud. Anni ulatas meekausi Mikule ja kutsus teisi lapsi:

„Lähme nüüd ära!“

Miku ei tahtnud ükski jääda. Ta ütles:

„Meil on väga hea nisuleib. Tulge ja proovige seda vurrimeega!“

Miku lahkele kutsele ei suutnud keegi vastu panna. Mett jätkus kõigile ja jäi veel ülegi.

„Sa oled hea poiss, Miku,“ ütles Anni ja naeratas. Naeratasid teisedki lapsed. Ja õues läks varsti lahti kullimäng.

ootas üllatus! Kord oli see nool, mis juhatas marjadega täidetud torbiku juurde, teine kord kiri, mis juhatis tähelepanu haruldasele, õhujuurtega männile.

Lõpuks tõi teemärgid matkajad suure lagendiku äärde. Siit algasid „Tuleviku“ kolhoosi karjakopliid, ristikunurmed ja peedipõllud. Siit läks lai autotee otse farmideni. Ja selle autotee äärest leidsid oktoobrilapsed viimase märgi.

Valgeks värvitud postide külge löödud vineeritahvli all helendas suur kruusakividest laotud hüüumärk. See ütles: „Tähelepanu!“

Lapsed tõstsid silmad. Tahvlile oli maalitud ilus kirju lehm. Pisut allpool küsisid sirged trükitähed:

„Meie kolhoosi aukohustuseks on müüa tänavu riigile 1000 tonni piima ja 200 tonni liha. Kas sina oled juba aidanud kaasa selle ülesande täitmiseks?“

„Mina käisin lehma lüpsmas!“ kuulutas Sirje esimene hooga. Siis aga tuli talle meelde, et oktoobrilaps räägib ainult sulatõtt, ja ta parandas punastades:

„Ei käinud päris lüpsmas, aitasin emal natuke lüpsikut kanda.“

Kõrvalpõllul võtsid farminaised peete üles. See tõi Andresele hea mõtte:

„Lähme õige appi peete tirima!“

Nii juhtuski, et oktoobrilaste esimene maastikumäng lõppes peedipõllul. Kõigil oli hea meel – pioneeridel, kes selle mängu korraldasid, ja karjanaistel, kellele appi mindi.

Aga oktoobrilapsed ise rõõmustasid kõige rohkem selle üle, et nüüd olid ka nemad aidanud kaasa kodukolhoosi suure võitlusülesande täitmisele.

J. RANT

A. VENDERİ illustratsioonid

AVRA

RAUDNE HAMBARIDA SUUS,
SIIGA-SAAGA NARIN PUUD.
LÄHEB HAMMAS VASTU KIVI,
PURNEB SIIS HAMBARIVI!

RAÄ!

MEISTRIL ON MU ABI VAJA
PUUTOO JUURES IGAL AJAL:
LÖÖGIST NAEL LÄKS KÖVERAKS,
KOHE VÄLJA TÕMBAN – NAKSI

MUL ON SAMUTI KUI REHAL
PIKK JA PEENIKENE KEHA,
PÕRANDAID MA HOOLSALT NUHIN,
TOLMUST, PRAHIST PUHTAKS PUHIN.

SEDA SINIST JOONT MÕÖDA LÕIGAKE VÄLJA KORVALOLEV KÄSITÖOLEHT

MARJAMÄNG

Pildikestel on pohlad, mustikad, maasikad ja vaarikad.
Et nendega saaks mängida, lõika pildid korralikult välja ning liimi paksemale paberile. Siis pane need veidikeseks ajaks vajutise alla. Kui liim on juba kuivanud, tasanda kaardikeste ääred käärdega ühtlaseks.

Nüüd on sul tore mäng, mida võid oma sõpradega mängida. Mängijaid peab olema paaris arv.

Kaardid jagage omavahel võrdselt ja hoidke käes nii, et keegi ei näeks teise kaartide pilte.

See, kes mängu alustab, tõmbab vasakpoolselt naabrilt ühe kaardi. Kui ta saab niisuguse kaardi, mis tal juba olemas on (niisama palju sama liiki marju peal), siis paneb ta need koos lauale. Kui saab erineva, siis paneb selle oma kaartide hulka. Ja naaber, kellelt ta kaardi sai, tõmbab kaardi nüüd oma vasakpoolselt naabrilt. Ja nii edasi. Mängu võidab see, kes oma kaardid on saanud kõige enne paarikaupa lauale panna.

MIDA KEEGI TEEB?

ÄRAI

Lauri
Jaukainen

Kassipoega

KIISU, SIISU, MIISU, VIISU –
NELI RÖÖMSAT KASSI –
KODUÕUEL TANTSISID
JA KÜKERPALLI LASKSID.

EMA LIISU LASTE KESKELT
HÜPPAS PUULE – KRAPSTII
NÄGU KÄPAGA SEAL PESTES
MANITSES TA LAPSI:

„OLGE ÕUES, ARMSAD POJAD,
ÄRGE MINGE JÄÄLE!
SÜGISETI JÕEL JA OJAL
JÄÄ EI OLE HEA.“

EMA LIISU KUUES HALLIS
LÄKS SIIS ÄRA TÕÖLE.
MÄNGUHOOS ON KARVAPALLID
KODUÕUE PEAL.

NÄU, NÄU, NÄU, NÄU!
AH, AH, AH, AH, NÄU, NÄU! –
MÄNGISID NAD SEAL.
NEIL' ÕIGE VÄHEKS MEELDE
JÄID EMA SÖNAD HEAD
JA JÄRVEJÄÄLE JOOKSID KÕIK
ÜKSTEISE JÄREL REAS.

KIISU, SIISU, MIISU, VIISU –
NELI RÖÖMSAT KASSI –
JÄRVEJÄÄ PEAL TANTSISID
JA JULGELT LIUGU LASKSID.

MIS NÕUD JUHTUS, SEDA TAIPAB
IGA KASSILAPSKI.
KES KÜLL NELJA KIISUT AITAB –
JÄÄ LÄKS KATKI PRAKSTII!

„NÄU, NÄU, NÄU, NÄU!
TULGE APPI! NÄU, NÄU!“
KAJAB KIISU NUTT.
„NII VÄHE MEELDE JÄI
MEIL' EMA LIISU JUTT.
NÕÜD UPUME KÕIK! AI-AI, AI!“
NII KAJAB KIISU JUTT.

KUUDINURGAS KARJAMURI
HÄDAKISA KUULEB,
JOOKSEB APPI, TURRIS TURI,
KIIREMINI TUULEST.

KOJU KUTSU KANNAB ÕRNALT
NELI MÄRGA KASSI.
VETT ON TÄIS NEIL SUUD JA KÕRVAD,
KASUKAD ON SASSIS.

NUTVAID POEGI EMA LIISU
NOOMIB KASSIKEELES.
KÄPAGA TA NELJAL KIISUL
HELLALT PAITAB PEAD.

KIISU, SIISU, MIISU, VIISU –
NELI KIISUMIISUT.
ALATI NÕÜD NEIL ON MEELES
EMA SÖNAD HEAD.

A. SALDRE illustatsioon

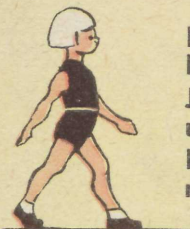
ELKNU Keskkomitee Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 9 – 1960.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.
Toimetaja H. Pukk. Kunstilise toimetaja E. Pikk.
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus, Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Ladumisele antud 7. 09. 1960. Trükkimisele antud 19. 09. 1960. Trükiarv 59 000. Paber 60×92, 1/8.
Trükiproovinaid 2. Arvutisproovinaid 4. MB-06077. Tellimise nr. 945.
Trükkikoode „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Иллуб корд куулс. Уксикнумбер 101. 1.50.
Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel E. PIKA paberilõige
„Karneval metsas“

KÕIK LAPSED,

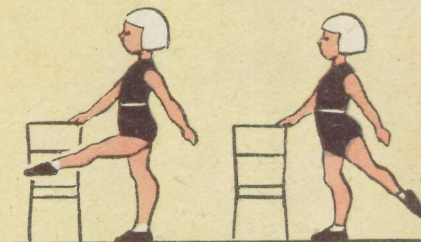
VÕIMLEMA!

Kõnnin sirgelt nagu tikk, kõnd on virge, rahulik. Jooksin tiiru neli-viis, uuesti ma kõnnin siis. Kuid mis puutub hingamisse – nina kaudu hingan sisse.

ET OLLA TERVE JA TUGEV, SELLEKS PEAB IGAL HOMMIKUL VÕIMLEMA. NÄETE, MINA-GI TEEN SEDA! ARGE SIIS TEIE MINUST MAHA JÄÄGE!

Olen tugev, ma ei väsi. Vastu tooli toetub käsi – tahan viibutada jalgu. Näiteks vasakuga algul. Nõndaviisi hoogsalt aga seitse korda mõlemaga.

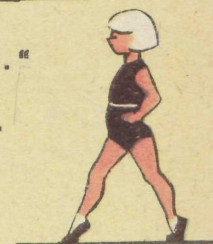
Laman, jalgadega sõtkun, kogun jõudu, kogun nõtkust. Põlvedki toon sellepärast rinnale, viin rinnalt ära.

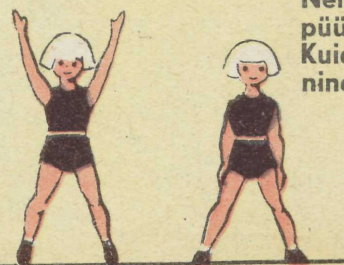
Kõike korrata nüüd tahanan. Seitse korda poleks paha.

„Kaera-Jaan, Kaera-Jaan...“
Hüpelda ja laulda saan!
Üks ja kaks, üks ja kaks...
Küll ma muutun väledaks!
Suudan teha, tõsijutt,
nelikümmend hüpakut!

Nõrgakesi ma ei talu:
sirutan end harkisjalu,
käed viin kõrvalt üle pea,
tagasi nad lasen sealt.

Neli korda nõnda ma püüan tõusta, laskuda. Kuid mis puutub hingamisse – nina kaudu hingan sisse.

Teie Täheke

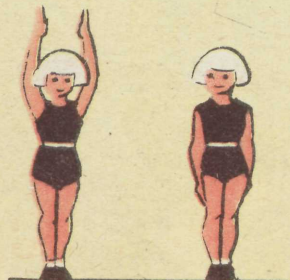
A. KRISTIANSONI joonistused

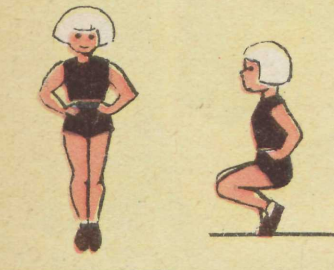
Tõstan käed, peod allapoole, õlgadega ühte joonde.

Pole lind ma, tiivad valla – käed toon jälle kõrvalt alla.

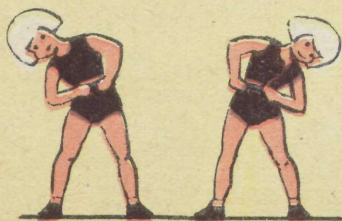
Et nad saaksid värsket jaksu, plaksti löön pea kohal plaksu. Nõnda teen ma korda kuus. Harjutus nüüd algab uus.

Käed on puusas, jalad koos, kohe hüplemine hoos. Pörkehüppeid nüüd kaks tükki. Hüpates siis laskun kükki. Kaheksa korda hüplen nii. Sammun paigal minuti.

Hüpe – jalad harki sean!
Käsi tähtsalt puusas pean.
Vasakule, paremale,
vasakule, paremale
paindub see, kes küllalt sale.
Kümme korda sedasi
harjutust teen edasi.

KÕIK LAPSED, VÕIMLEMA!

KÕIK LAPSED, VÕIMLEMA!